

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 3: MÅNSTENEN

- ”Nej..! Vänta... Vänta!”

Cogo sprang allt vad han kunde. Astrolansen låg redan stadigt i hans händer, redo att åter igen skrida till verket. Ändå kände han paniken öka. En panik av ett slag och av en magnitud som han aldrig tidigare hade känt.

- ”Nej! Nej, ni får inte! Gör det inte!” protesterade han medan han allt snabbare närmade sig målet. - ”Prinsessan..!”

Han var nästan framme nu. Prinsessan Aurora stod där borta framför honom, men hon var inte ensam. Det var en annan där hos henne också. En man gissningsvis för personen var både lång och muskulöst byggd. Men det var omöjligt att se hans ansikte, hela personen uppenbarade sig mer som en silhuett. Det enda som framgick tydligt var den becksvarta manteln som hängde nedför mannens axlar, hans arm som hårdhänt höll Prinsessan i ett stadigt grepp och använde henne som en mänsklig sköld och den stora, sylvassa klingan från den kniv som han höll mot Auroras hals.

Uttrycket i Prinsessans ansikte var av ett slag som Cogo inte kunde minnas att han någonsin hade sett henne bära förut. Det var rädsla blandat med accepterandet av att hon skulle dö. Hon ville inte dö, tårar av rädsla och maktlöshet föll nedför hennes ansikte, ändå var Auroras blick helt inställd på att hennes liv strax var över, att hon var beredd att dö. Eller såpass beredd man kunde vara när man inte ville dö men visste att döden var oundviklig. Hon fick inte dö! Cogo tillät det inte!
Hon tittade rakt mot honom där han skyndade sig för att rädda henne. Ändå fanns det inget hopp i Prinsessans ögon. Cogo hade sett henne rädd och maktlös förut men det hade alltid infunnits hopp inom henne när hon visste att han var på väg till henne för att undsätta henne. Den här gången fanns ingenting av detta hopp att finna i hennes blick. Hon verkade övertygad om att den här gången kunde Cogo inte rädda henne. Inte den här gången.

Han kunde inte skjuta med eller kasta Astrolansen mot sin fiende, risken att han träffade Prinsessan var för stor. Det enda han kunde göra var att frita henne från den här mannens grepp med sina bara händer. Och att få bort den där kniven ifrån hennes strupe. Cogo kunde knappt andas. Det fanns ingen tid till att tänka. Fanns det tid till att handla?
Nästan framme. Bara några steg till! Han kunde nästan ta på dem. Måtte den där mannen med manteln inte...

Den decimeterstora klingan trycktes hårdare mot hennes hals. Och började röra sig i den riktning som handen som höll i kniven förde den. Ett till uttryck infann sig i Auroras blick nu. Chock.

Chock ifrån den smärta hon påtvingades.

- "Nej, stopp!"

Någoting träffade Cogo i ansiktet, lite av det trängde in i hans ögon och han var tvungen att stanna. I förvirringen tappade han Astrolansen till marken. Snabbt tog han sig för ansikte och ögon och hans syn återkom snabbt. Men när han tog bort sina händer ifrån ansiktet igen flämtade han till. Hans ansikte, hans röda handskar, var nedstänkta av något flytande och ännu starkare rödfärgat. Det var blod.

Auroras blod.

- "Nej!!!"

Han ville inte höja blicken och titta framåt men han måste. Vad han såg var den mest fruktansvärda syn han någonsin hade sett. Cogos sista strimma av hopp byttes ut till förtvivlan. Aurora hade behövt honom och han hade inte funnits där för att skydda henne. Han började skrika och kunde inte sluta. Han hade svikit henne.

- "Aurora!!!"

Cogo träffade golvet hårt och drog med sig täcket när han tumlade ur sängen. Han slog i huvudet med en kraftig smäll vilket slutligen väckte honom. Med hjärtat i halsgropen och på gränsen att hyperventilera stirrade han ut i mörkret därifrån han låg. Alla hans känslor var fortfarande kvar vid allt det där blodet. Var var han någonstans?

Hans ögon vande sig snabbt vid mörkret. Hans andning började sakta men säkert återgå till det normala. Smällen mot huvudet, täcket som han var intrasslad i, faktumet att han låg med ansiktet nedåt mot golvet... Han var hemma.

En mardröm.

Ännu en till av de där förbannade mardrömmarna!

Han kände en enorm lättnad att det fruktansvärda som han hade upplevt i drömmen inte hade hänt på riktigt. Det fanns inget blod på hans händer eller ansikte. Det fanns ingen mystisk man i svart mantel. Det fanns ingen kniv. Aurora var inte död.

Men trots denna lättnad fylldes Cogo ändå av irritation och ilska. Ursinnig drömde han näven hårt i golvet men detta lilla vredesutbrott var långt ifrån tillräckligt för att få honom att känna sig bättre till mods. Han satte sig upp och lutade ryggen mot sängen. Han drog knäna till sig och suckade djupt. Några tårar föll, han var fortfarande ganska uppskakad av det som han hade upplevt i drömmen. Allt han hade sett och hört hade varit så verkligt! Han hade verkligen känt blodet träffa honom i ansiktet, han hade känt smaken av det! Cogo bet ihop alltmer som hans förbittring växte. Han var så trött på det här. Hur länge till skulle det här pågå? Hur länge skulle hans sinne gyckla honom på det här viset? Han fick aldrig sova ut, han fick aldrig en lugn stund. Han stod inte ut längre!

Han hade dagdrömt om Prinsessan enda sedan han hade lämnat Great King för ett år sedan. Mardrömmarna däremot var ett betydligt nyare fenomen. Dagdrömmarna, trots deras enorma makt att distrahera honom, var ändå något som han kunde kontrollera. Dessa mardrömmar däremot var något helt annat. De smög sig på honom som ett rovdjur utan förvarning. Dessutom var de otäcka, fruktansvärda i sin natur. De lämnade honom desorienterad, ångestfull och utmattad. Och de blev bara värre och värre.

Cogo fortsatte att krama sina ben och lutade pannan mot knäna. Hela hans kropp skakade. Även om det bara var en fånig dröm och det var inte verklighet; att se Aurora på det där sättet...

Vad var det med honom? Vad var det som hade tagit åt honom? Han gjorde ingenting annat än att snyfta nuförtiden. Frustrerad över sina val angående Prinsessan grät han sig i sin ensamhet ofta till sömns. Och så fort han sov numera så var han hemsökt av dessa hemska bilder. Varför hade han dessa mardrömmar? Och varje natt?

Det hade börjat för redan sex månader sedan. Först bara lätt skrämmande och bara en till två gånger i veckan. Men mardrömmarna hade snabbt eskalerat i både otäckhet och kvantitet. Hur många gånger hade han sett Aurora död? Cogo visste inte och han ville inte veta. Och nu, för var enda natt som passerade, blev hennes död allt värre, groteskare och allt mindre av värdighet. Prinsessan hade befunnit sig i livsfara många gånger och många monster hade velat ta livet av henne och försökt men det som Cogo upplevde i sin oroliga sömn var något mycket värre. Det var en särskild målmedvetenhet att döda henne som han inte riktigt kunde sätta fingret på. Och han hade hela tiden känslan av att han själv bar en del av orsaken till vad som hände och varför. Det skedde aldrig förrän han var nästan precis framme hos henne för att rädda henne, det var som om någonting medvetet väntade med att döda henne så att han kunde se illdådet på så nära håll som möjligt.

Det fanns en annan skillnad ifrån alla andra tidigare, riktiga dödshot också. Majoriteten av alla de monster de hade stött på och kämpat mot under resan till Great King hade trots allt velat döda Prinsessan för sin egen existens skull, så att de skulle fortsätta att kunna vara de muterade rymdmonster som de var. Det som han upplevde i dessa mardrömmar däremot var inget annat än ren ondska. Rent djävulskap. Och Cogo fick hela tiden känslan av att även om det var Prinsessan som var offret så var det egentligen han själv som var målet för denna ondska. Något fegt kräk använde henne som bete. Någon som visste hur mycket hon betydde för honom.

Eller så höll han bara på att bli helt tokig. Var det hans ensamhet och längtan efter Prinsessan som höll på att ta kål på honom tillslut? Men varför var det då, sedan ungefär en månad tillbaka, alltid denne mystiske, icke identifierbare man i svart mantel som bar den direkta skulden till att Aurora döddades, mördades, i hans mardrömmar? Varför dök alltid denne figur upp? Och varför fick Cogo aldrig se hans ansikte?

Cogo drog ett djupt andetag och torkade av sitt ansikte. Han var inte rädd för att gråta, om man inte kunde gråta så var livet inte värt att leva. Enda sedan han var liten hade han alltid varit mycket känslig av naturen, känslös och hård. Dessa två motparter hade tjänat honom hela livet på både gott och ont. Allt sedan han blev äldre blev Cogo allt mindre blyg för att visa tårar öppet. Inget mer hade övertalat honom om att det var helt okej för en man att visa sina känslor öppet än uppdraget att föra Prinsessan Aurora till Great King. Men han började bli ganska trött på detta eviga snyftande nu. Numera var hans tårar bara fyllda av sorg och ånger, aldrig av någon glädje. Att fälla tårar var menat att lätta själen, inte att få en att sjunka ännu mer in i sitt eget fördärv. När han inte grät så var han antingen arg eller bara tyst. Han var medveten om att professor Dodge undrade över hans tillstånd, Cogo hade inga problem att tolka den gamle mannens uttryck. Länge

hade han funderat på att kanske avslöja sina problem för Professorn. Kanske behövde han prata med någon?

Men han var ju Cogo den Oövervinnelige! Han behövde ingen psykolog eller medicin! Han skulle klara det här på egen hand som han alltid hade gjort. Hade han överlevt så mirakulöst som bebis på en skrottip mot alla odds och klarat sig själv sedan dess skulle han väl kunna hantera lite mardrömmar!?

Så varför gjorde han inte det då?

Det tog emot i stoltheten, den stolthet som levde kvar mer som en strimla ifrån hans upproriska barn- och ungdom, men faktumet var solklart. Han kunde inte klara det här på egen hand. Precis som han inte hade kunnat föra Prinsessan till Great King på egen hand heller. I början hade det varit jobbigt att erkänna att han hade behövt Haka och Djorgos hjälp, men Cogo hade blivit så enormt övertygad om motsatsen så många otaliga gånger på deras långa färd att han var den första numera att erkänna hur fel han hade haft om dem båda. Ett svagt leende lyckades krypa fram bakom all den ångest som just nu höll honom i sitt grepp.

Haka och Djorgo. Bättre kamrater stod inte att finna i hela galaxen, inte ens i hela Universum. Båda kunde driva honom till vansinne, Haka speciellt. Trots det saknade han det. Båda två hade berikat hans liv långt bortom vad han helt kunde förstå själv. Cogo kunde bara hoppas att han hade lyckats göra det samma tillbaka och att han inte bara hade varit den där unge sprätten som alltid hade velat visa sig på styva linan. Men han kände på sig att Haka och Djorgo hade en bredare uppfattning om honom än så.

Leendet spred sig ytterligare lite grann. Många minnen av alla de slag kom tillbaka till honom. Alla kamper som de tre hade utkämpat, mot deras fiender och även mot varandra, tillsammans. Cogo höll dem båda mycket varmt om hjärtat. Det fanns bara en som han höll ännu varmare. Men bara för att han älskade Aurora betydde inte det att Haka och Djorgo var av mindre värde för honom, tvärt om. Han skulle ge sitt liv för deras skull precis som han skulle för Auroras. Utan rädsla eller ånger. Dessa två cyborger, hans kamrater, de var som den familj som han aldrig hade haft. Haka och Djorgo var hans bröder. Inte genom blodsband men genom allt det som verkligen spelade roll.

Stjärnan som satt på hans rustning, som prydde hans bröst och som en gång hade varit en gåva ifrån Doktor Kitty, bar han med enorm stolthet. Haka och Djorgo bar var sin också. Denna stjärna var symbolen för deras kamratskap och samarbete. Cogo önskade att Haka och Djorgo var här nu. Då kunde Haka få honom att kanske glömma dessa hemska mardrömmar genom att irritera honom med sitt ständiga ätande och roa honom med sin stora klantighet. Och Djorgo skulle ge honom disciplinerade råd över hur han skulle rycka upp sig. Och om Djorgo inte visste svaret så skulle nog Kalkylatorn göra det. Det kändes konstigt att inte ha dem hos sig längre. En enorm del av hans liv saknades. Det var nog sant som de säger att man vet inte vad man har förrän man har förlorat det. Under resans gång hade dem kommit varandra mycket nära. De tre kände varandra så väl, inkluderat att alla tre var förälskade i Prinsessan Aurora. Det hade inte dröjt länge innan detta faktum hade kommit fram. Sedan dess hade det varit en intern, ändlös tävlan om hennes gunst. Så dumma de hade varit, Prinsessan hade ju alltid brytt sig lika mycket om de alla tre.

Nu var det inga fler interna tävlingar dem emellan av något slag. Och Cogo saknade det. Och det var långt ifrån det enda som han saknade. Det var mycket bättre att hållas vaken av Hakas irriterande snarkningar än dessa hemska mardrömmar. Och hade Djorgo varit här nu så hade han kanske kunnat ge ett svar på varför han kände sig så eländig som han hade gjort enda sedan de hade lämnat Great King. Ingen hade någonsin förstått honom så väl som Djorgo.

Utan att tända någon belysning reste Cogo sig upp och gick bort till närmaste fönster, ett fönster som också vätte ut mot en balkong. Han sköt dörren åt sidan och steg ut. Hans blick drogs hela tiden uppåt. Den svarta natten, och stjärnhimlen ovanför, lockade honom fortfarande. Tanken slog honom igen, att han kanske skulle kontakta Haka och Djorgo, eller helt enkelt bara åka och hälsa på dem. Varför hade han det inte redan? Hans två vänner hade inga snabba skepp så de hade en ursäkt att inte ha kunnat besöka honom men han hade ju möjligheten. Cogo hade ingen ursäkt, endast förklaringen att han var så utmattad emotionellt att han hade ingen ork till någonting. Att bara ta sig till arbetet vid Kittys rymdcentrum var en kamp varje morgon. Men denna förklaring var inte bra nog, det visste Cogo. Han måste rycka upp sig, han hade hamnat i något ekorrhjul som aldrig ville stanna. Men det var hans uppgift att stanna hjulet, ingen annans. Att ge sig ut bland stjärnorna igen kanske var vad som kunde bli första steget tillbaka till hans forna jag. Men det var detta första steg som var så jobbigt. Kanske var det just för att han var tillbaka hemma på Jorden? Det var i rymden som han hade färdats med sina kamrater och med sin Prinsessa. Men att resa i rymden utan dem var inte samma sak, inte nu längre.

Hans blick färdades mot en specifik riktning på stjärnhimlen. Centrumet av Vintergatan var omöjlig för det mänskliga ögat att se för att det var så långt bort och så mycket andra stjärnor låg framför och dolde det bakom sig. Ändå visste Cogo precis åt vilket håll Great King låg, oavsett vilket läge som Jorden befann sig i runt Solen. På ren instinkt visste han precis var hon var, åt vilket håll hans hjärta låg.

En annan plats, en annan värld, betydligt närmare än Great King kom in i hans synfält. Månen. Prinsessans hemvärld och den plats där han hade träffat henne för första gången. Trots att Månen var idag en ödelagd och obebodd värld, precis som den hade varit en gång i forna tider fram tills Jordens första, försiktiga steg in i rymdåldern, så var det fortfarande en mycket vacker himlakropp att beskåda. Och det var dess skönhet som, åter igen, väckte impulsen till liv inom honom. Som så många tidigare gånger det senaste året. Det var ändå ingen idé att sova, Cogo hade fått nog av hemska syner för inatt. Skulle han vara sömnlös kunde han lika gärna göra någonting.

- "Starcrow!"

Med en lätt ansträngning svingade sig Cogo över balkongräcket och landade med perfektion i sitt lilla skepps cockpit strax nedanför. Så fort han slog sig ner i sätet tog han på sig sin vit-röda hjälm. Motorerna var redan igång. Han greppade reglagen, det kändes skönt faktiskt att hålla i dem och inte bara dagdrömma om att göra det. Varför gjorde han inte det här oftare? Även om det numera bara var för stunden, en liten flygtur muntrade alltid upp honom. Han höjde blicken mot skyn igen. Månen svävade i det stora intet där

ovanför. Att fara dit skulle bara ta en kort stund. Och han skulle vara en liten, liten bit närmare henne.

*****

Tiden verkade stå helt stilla i denna värld. Månens livlösa öken med alla sina kratrar sträckte sig i alla riktningar. Ruinerna från den en gång så blomstrande civilisationen här fanns kvar, som frusna i tiden. Det gav Cogo en kuslig känsla. Spåren av explosionerna som Space Roos piraterna hade skapat när de hade beskjutit Prinsessan fanns också fortfarande kvar. Likaså gjorde hennes fotspår i månsanden.

Han följde hennes spår men han visste mycket väl vart han var på väg. Till den plats där han hade suttit fängslad för de brott han än gång hade begått. Det var det enda som inte fanns kvar, hans energicell som Doktor Kitty hade fångat honom med. Månsanden avslöjade att någonting hade legat här som var stort nog att ha varit hans cell men om man inte visste fanns det ingenting som avslöjade exakt vad det hade varit. Den grå sanden avslöjade en sak till. Hans egna fotspår. Inte dem som han hade skapat när han slutligen hade blivit befriad av Prinsessan och tagit upp striden för att beskydda henne utan de fotspår som han hade skapat de senaste gångerna han hade varit här.

Detta var femte gången sedan hans återkomst till Jorden för ett år sedan som han hade åkt tillbaka till Månen. Hit där alltihop hade börjat, där hans liv äntligen hade blivit till det bättre. Där han hade träffat Aurora.

Men nu var det bara minnen och hans liv var inget mer än de spår i sanden som vittnade om det som en gång varit. Spåren fanns kvar men de var frusna, och dock så ömtåliga. Om någonting rubbade Månytan skulle de försvinna för evigt.

Cogo slöt ögonen en stund. Månen hade alltid gett honom så blandade känslor. Först hade han hatat stället. Att sitta inspärrad alldeles ensam i denna döda värld utan att hans superkrafter hade kunnat hjälpa honom därifrån hade nästan drivit honom helt vansinnig, och ännu argare hade han blivit när Kitty hade beordrat honom att beskydda denna Prinsessa som tydligen skulle släppa ut honom. Det hade varit ett ultimatum, förstås, Doktor Kitty visste verkligen vad hon gjorde. Antingen skulle han acceptera hennes erbjudande eller så skulle han få sitta där han satt. Fram tills Prinsessan hade anlänt hade inte ens möjligheten till frihet varit tillräckligt för att få honom att samarbeta. Cogo hade alltid varit en man med starka principer. Men sedan hade han sett henne och hans liv hade aldrig mer igen varit sig likt.

Cogo stod på exakt den plats där hans cell en gång hade stått. Landskapet runt omkring honom var skrämmande likt. Hans tid inspärrad hade tvingat honom att memorera omgivningen då han inte hade kunnat göra så mycket annat när det starka energiglasat hade hållit honom fången. Men det var inte omgivningen som intresserade honom. Det hade inte gjort det den där dagen heller. Alltihop hade börjat med ett sjujåkla oväsen som hade stört honom när han hade försökt sova. En kvinnlig röst hade desperat ropat hans namn men han hade ignorerat henne. Ett laserskott ifrån ett utav piraternas skepp hade slutligen fått upp honom på fötter då den hade träffat taket på hans cell och irriterat hade han tittat ut för att se vad det var frågan om. Alltihop verkade spelas upp för honom igen

när Cogo tittade mot exakt samma punkt på marken en bit bort som han hade gjort den gången. En ung flicka iklädd en rosa-vit rymddräkt hade legat där i den grå sanden, omkullkastad av piraternas attacker. Hon hade höjt blicken åt hans håll...

Cogo suckade djupt. Hon hade varit och fortfarande var det vackraste han någonsin hade sett. Det var kärlek vid första ögonkastet för honom.

Han hade aldrig haft någon större tilltro till ödet, snarare att man skapade sitt eget öde. Livet självt hade aldrig behandlat honom med större vänlighet så han hade alltid besvarat denna brist på vänlighet med samma mynt. Ända sedan han hade lärt sig att gå hade öga för öga och tand för tand varit vad han hade levt efter. Djupare, filosofiska saker än så hade aldrig varit hans grej. Men Prinsessans entré i hans liv hade fått honom att börja tänka om. Precis allting hade sedan den dagen haft en större betydelse, även ner till den minsta struntsak. Cogo hade inte valt att bli kär i henne. Han hade aldrig haft något val i denna fråga. Det hade bara hänt, bortom hans egen kontroll och sedan dess hade han varit en villig slav till sin kärlek till henne. Som om det hade varit förbestämt.

Trots det kunde han inte påstå att han och Aurora hade börjat sin bekantskap på bästa sätt. Hans principer stod han fortfarande än idag fast vid men han förstod hennes mycket bättre nu än vad han någonsin hade gjort då. Så fort han hade kommit ut ur sin cell hade han med lätthet besekrat alla piraterna. Han hade inte lämnat någon av dem kvar levande, inte ens deras ledare. De hade varit en enkel match och de förtjänade vad de fick. Inte bara för att de hade haft fräckheten att kalla honom för ett cyborg-misslyckande. Cogo kunde fortfarande känna den vrede som hade drivit honom till att ta kål på varenda en av dem. Hur hade de vågat att ens gå i närheten av Prinsessan med avsikten att döda henne? En sådan vacker, oskyldig flicka!?

Hans avsikt hade varit god, åtminstone hade han tyckt det själv. Dessutom hade det varit exakt det som Doktor Kitty hade beordrat honom att göra, att beskydda Prinsessan Aurora. Han hade bara lytt denna uppmaning. Ändå hade Prinsessan flera gånger bett honom att sluta, att inte döda. Han hade ignorerat henne. Hon var ju så ung och naiv och hade ingen kunskap eller förståelse för alla faror och onda avsikter som lurade ute i rymden. Där ute regerade bara en lag; du dödar dessa monster innan de får chansen att döda dig. Den starke var den som överlevde. En enkel lag som Cogo hade levt med i hela sitt liv. Men han hade totalt misslyckats att få Prinsessan att förstå.

Det hade visat sig, med tiden, att det var kanske inte Prinsessan som hade varit okunnig och naiv. Läxan att lära hade varit för honom. Det var därför som han något senare hade fått den gyllene huvudring som han fortfarande bar på huvudet. Hans källa till disciplin skulle man kunna kalla det. Läxan var inte att den starkaste alltid var den som hade rätten att leva, allt levande hade rätt att leva. Även de med mindre goda avsikter. Aurora ville inte ha hans hjälp om han tänkte döda allt som ens visade risken att vara ett hot till henne. Hon hade förmågan att rädda dem och hon försvarade sin rätt till denna förmåga in i det sista, även om det innebar att hon var tvungen att bestraffa honom för hans olydighet. Än idag, när han tänkte tillbaka på allt som hänt, kunde Cogo inte hålla med om Prinsessans alla beslut. För det mesta, ja, hon var en mycket vis och godhjärtad ung

kvinnor. Men inte alla hennes beslut hade varit de bästa. Barmhärtighet i all ära, även han hade tillslut lärt sig värdet för livet självt, men för att garantera hennes säkerhet och att deras vitala uppdrag skulle bli den framgång som det var tvunget att bli så hade Cogo inte alltid kunnat hålla med henne. Och några få gånger hade faktiskt hans sätt att se på saker och ting varit den enda utvägen, t.o.m. hon hade insett det. Läxan, som hade börjat redan här på Månen, hade kanske varit riktad till dem båda.

Motparter i en ständig konflikt, det var så Cogo kände för Månen numera, det var dessa ting som himlakroppen påminde honom om. Månen var en plats där alla dessa motparter hade startat och för alltid hade förändrat hans liv. Det var en värld som en gång hade blomstrat men som nu var död. Det var här han hade träffat Aurora men lika fort hade lämnat henne igen. Tack gode Gud för att Kitty hade fått honom att förstå uppdragets vitala natur, och i tid! Och han hade verkligen gett allt för uppdragets bästa, hans själ och hjärta. Att rädda galaxen hade varit så mycket mer än bara historiens häftigaste äventyr och ett uppdrag passande för hans förmågor. Den sanna orsaken varför han hade beslutat att eskortera Prinsessan Aurora till Great King, att beskydda henne och vara hennes följeslagare, var för hans kärlek till henne. Uppdragets mål, att återställa galaxenergin, var en sak. Hans kärlek till Prinsessan var något helt annat.

Något mycket starkare.

Aurora måste leva. Inte bara för hennes förmågor skull. Utan för hennes livs skull. Hennes liv var lika värdefullt som alla andras. Cogo kände att det så ofta fokuserades på Auroras speciella och unika förmågor men nästan aldrig på henne själv som person. Han beundrade verkligen hennes övernaturliga gåvor, hon var på sätt och vis en ännu starkare varelse än honom själv. Styrka kunde ju, trots allt, mätas på så många olika sätt. Men även om han beundrade och respekterade hennes telepatiska förmågor så var det hennes personlighet som han älskade. Om hon så hade varit en vanlig människa, från Månen eller ej, utan några övernaturliga krafter av något slag och även om hon inte ens hade varit Prinsessa, han hade älskat henne lika mycket för det. Han tilltalade henne alltid respektfullt som Prinsessan men Cogo älskade henne för vem hon var, inte bara för vad hon var.

Ändå var det vad hon var som alltid hade kommit emellan dem. Och i slutändan hade det varit vad hon är som hade tvingat honom att bara ge sig av och lämna henne bakom sig. Hon var en ung kvinna av adlig börd, allt för fin för honom. Han hade aldrig förtjänat henne. Han hade aldrig haft någon rätt att önska något av henne och hade han någonsin inbillat sig det så hade det varit galenskap. Dessutom, vad han hade att erbjuda henne? Ingenting. Inget som hon ville ha i alla fall.

Problemet som kvarstod var att Cogo bara hade lämnat henne fysiskt bakom sig. I hans hjärta levde hans längtan att fortsätta följa henne fortfarande lika starkt vidare. Han kände sig värdelös utan henne. Han hade blivit som en forntida Ronin, en herrelös Samuraj. Han var en krigare utan sin vägledare. Utan mening eller mål var livet bara en stor förvirring. Han hade en gång tjänat enbart sig själv men det var ett liv som Cogo inte längre var intresserad av att återvända till. Om han gjorde det skulle han vanhedra sin Prinsessa. Det skulle bara betyda att han aldrig hade lärt sig någonting, att han aldrig hade bättrat sig, men det hade han! Och det kändes så otroligt underbart!

Ändå hade hans belöning endast varit detta. Hans liv hade värdighet, äntligen. Men det var också tomt. Lika tomt och ödsligt som Månen var nu.

- ”Prinsessan...”

Han sjönk ner på knä i den pulverliknande, gråfärgade sanden, precis på den plats där Aurora för första gången hade mött hans blick. Det fanns fortfarande små spår kvar som avslöjade att hon hade fallit omkull just här, det gick att se om man visste vad man letade efter. Cogo sträckte ut sin högra hand och strök försiktigt över sand ytan. Hans längtan efter henne var outhärdlig. Likaså var saknaden av henne. Fanns det ens någon skillnad på dessa två känslor? För Cogo spelade det egentligen ingen roll. Allt han kände antingen redan var eller förvandlades till smärta.

En plötslig ilska grep tag i honom när han kom på sig själv, åter igen, att vara så svag. Han hade lovat sig själv att försöka hantera detta med värdighet, att han skulle försöka lägga Prinsessan bakom sig nu och endast tänka tillbaka till henne som ett underbart minne. Men det visade sig vara omöjligt. Och inte blev det lättare eller bättre av att han hela tiden försökte vrida tillbaka tiden genom att återvända hit där det hela hade börjat.

- ”Jag är en sådan idiot!” muttrade han åt sig själv under hjälmen. - ”Varför tar jag mig tillbaka hit för?”

Han hade ställt sig själv samma fråga de fyra tidigare gångerna också. Inte någon gång fann han något svar. Kanske det var därför som han fortsatte att återvända hit? Varför han hade både dagdrömmar och mardrömmar? Han fick aldrig några svar. Men vad var svaret han sökte? Cogo suckade djupt. Han visste precis vad det var han önskade så desperat att få veta.

Behövde Prinsessan honom fortfarande eller inte?

Varför, åh varför hade han inte stannat kvar länge nog för att ta reda på det innan han hade lämnat henne!?

Hans fingrar hade gripit tag om månsanden när han vresigt hade knutit ihop näven. Han kände ganska snabbt dock att det var inte bara den porösa sanden som han hade greppat tag i. Något mer rymdes i hans hand. Något hårt och betydligt större än sandkorn. Nyfiket borstade han bort all sand runt omkring.

- ”Vad är det för någonting?”

Ett objekt stort som hans tumnagel uppenbarade sig i hans handflata. Det var en sten men inte som vilken sten som helst. Den var transparent och skimrande blå. Exakt samma blåa ton som Auroras ögon. Cogo flämtade till, hans mörkblå ögon stirrade vidöppet.

- ”Så vacker..!”

Han hade sagt samma ord och reagerat på samma sätt första gången han hade sett Aurora också. Hjärtat bultade hårt i bröstet på honom. Detta var en underlig déjà vú. Stenen hade verkligen exakt samma blåa färg som hennes ögon, det kunde Cogo avgöra direkt. Och det var inte bara denna likhet som fick honom att reagera utan även stenen i sig. Detta var inte vilken stenklump som helst, det var en ädelsten! En mycket sällsynt och dyrbar sådan. Månen hade ont om ädelstenar och andra naturliga naturtillgångar, det som man hade funnit hade antingen blivit förstört under rymdmonstrernas invasion eller plundrat

av andra efteråt. Ändå hade Cogo hört talas om Månstenen, den mycket sällsynta ädelstenen som bara kunde finnas på Månen och ingen annanstans i hela galaxen. Den liknade en safir men var betydligt ovanligare och t.o.m. vackrare än så. Och dess konsistens var lika stark som hos en diamant. Nu när han äntligen fick se en själv fick han denna myt konstaterad. Stenen var ingen myt. Den existerade verkligen.

Men nu när han hade funnit den, vad skulle han göra med den?

Dess ekonomiska värde var astronomiskt idag, de få Månstenar som fanns kvar var i stort sätt ovärderliga. Och de flesta som Cogo hade sett på bild var mindre i storlek än den som han höll i sin hand nu. Om han lyckades vända sig till rätt köpare skulle han få mer pengar än vad han någonsin skulle hinna spendera under hela sin livstid. Men vad skulle han med så mycket pengar till? Han hade alltid klarat sig utan större finansiella medel och han hade alltid njutit av att slippa de problem som ägandet av mycket pengar innebar. Skulle han ge bort den kanske? Till ett museum? En god tanke men på något sätt kändes det inte rätt heller. Dessutom, ju mer han tittade på den skimrande, blå stenen desto mer fastnade han för den. Plötsligt ville han inte skiljas ifrån den. Precis som med...

- "Aurora."

Cogo slöt fingrarna om stenen. Han var tvungen att slita blicken ifrån den. Herre Gud, stenen väckte bara ännu mer alla hans känslor till Prinsessan till liv. Om en ädelsten någonsin skulle representera henne så var det den här; en dyrbar och unik sten, med samma färg som hennes vackra ögon, som härstammade ifrån Månen.

Han reste sig upp igen. Nu var han säker, han skulle definitivt varken sälja eller ge bort stenen. Inte den här. Men samtidigt gjorde det ont att bara hålla i den, trots att den var helt ofarlig. Den påminde allt för mycket om henne och han hade funnit den på precis den plats där han för allra första gången hade sett henne. En slump? Eller vad det meningen att han skulle finna den?

Muskulerna i hans högra arm spändes och hans hand kramade stenen hårdare. Impulsen att helt enkelt kasta iväg stenen så långt han förmådde nådde hans tankar. Det var kanske det som han var tvungen att göra för att gå vidare, att göra sig av med allt som påminde om henne. Tanken kändes svindlande.

Han flämtade till när han hejdade sig. Hur kunde han ens tänka tanken? Cogo kom snabbt till sans igen och öppnade försiktigt handen igen. Stenen vilade obekymrat och tryggt i hans handflata. Dess intensiva blåa färg lös starkt mot hans röda handske. Nej, han kunde inte. Han kunde inte kasta bort den eller göra sig av med den. Det skulle vara det samma som att överge Aurora.

Men var det inte just det som han hade gjort? Övergett henne? Nej. Att återvända till Jorden när galaxenergin var återställd var inte det samma som att överge henne.

Prinsessan hade själv sagt att det hade varit dags för dem att skiljas åt. Cogo hade lytt henne. Men den här stenen kunde han inte skiljas ifrån. Dess sällsynthet och ekonomiska värde intresserade honom inte alls. Åter igen slöt han fingrarna om den men den här gången mycket försiktigt, t.o.m. älskvärt, och han förde den till sitt bröst. Han skulle behålla stenen. Dess emotionella värde överglänste allt annat. Ingen annan skulle känna på samma sätt för den som han gjorde. Andra skulle göra vad som helst, kanske t.o.m. döda, för att lägga vantarna på den. Precis som så många hade försökt med Aurora.

Det var hans plikt att vaka över denna sten, precis som det en gång hade varit hans plikt att vaka och beskydda Prinsessan. Den här stenen skulle inte gynna någon enskild individ. Dess syfte var betydligt större än så, Cogos instinkter sa honom det även om han inte kunde förklara varför eller hur han kände så.

Själv skulle han inte vinna något på att ha denna vackra sten i sin ägo. Hans uppgift var att vakta den och se till att den inte hamnade i orätta händer. Han kände plötsligt en känsla av upprymdhet som han inte hade känt på länge! Detta må kanske bara vara en livlös sten men den återgav så mycket av det som han hade förlorat inom sig själv. Tänk att han hade haft tanken att kasta bort den! Precis som när han hade lämnat Prinsessan att resa helt ensam efter deras första möte på Månen. Inte en gång till!

Han kanske aldrig skulle förstå varför han hade beslutat sig för att behålla stenen. Cogo kände bara att det var det rätta att göra. Och han skulle vaka över den med största dedikation. Om inget annat så representerade den det som han höll allra kärt. Han hade inget kvar ifrån Prinsessan förutom hans minnen. Stenen lyckades stärka alla dessa minnen. De var allt han hade kvar av henne och ingen förmögenhet i Universum kunde mäta sig med det!

Cogo höjde blicken upp mot stjärnorna ovanför. Åter igen lyckades hans ögon med lätthet finna galaxens mittpunkt. Med stenen i sin hand kände han sig nu plötsligt närmare henne än vad han hade gjort under hela det senaste året. Han skulle behålla stenen för att han älskade henne.

En enorm känsla av hopp var vad Cogo tog med sig när han satte sig i cockpit på Starcrow och lämnade Månens yta bakom sig. Den blå stenen höll han i säkert förvar. Om han mot all förmodan någonsin skulle få se Prinsessan Aurora igen så var stenen hennes. Månen var ju trots allt hennes hemvärld, inte hans. Om han någonsin fick träffa henne igen skulle han ge stenen till henne innan de skildes åt.

*****

- "Herre! Herre!"

Mannen i svarta manteln tittade sig irriterat över axeln när hans närmaste tjänare rusade in i hans privata kammare.

- "Vad gapar du om, Topha? Lugna ner dig!" röt han och vände åter blicken till sin egen spegelbild medan han rättade till spännet som höll hans mantel på plats ännu en gång. Han log förnöjt. Han var en man i sina bästa år. Inte undra på att hon inte hade kunnat motstå hans erbjudande.

Topha var fortfarande kvar och hans andning var tung. Tjänarens blotta närvaro just nu var inte önskvärd.

- "Dessutom har jag inte tid med dina hysteriska anfall, jag ska träffa Prinsessan. Hon väntar mig."

Han kostade på sig ytterligare ett leende. Inte nog med att denna hämnd skulle avlöna honom med att få kontrollen över hela galaxen och Jan Cogos huvud på ett fat, han skulle

dessutom få den läckra blondinen på köpet. Bara denna lilla bonus var en hämnd i sig. Han visste mycket väl vad Cogo kände för henne.

- "Jag tror att Prinsessan har helt andra planer."

Mannen med svarta manteln stelnade till. Men bara för en sekund innan han snurrade runt, det svarta tyget svingande lika aggressivt genom luften som hans rörelse var.

- "Vad sa du!?"

Topha svalde klumpen i halsen innan han fortsatte.

- "Vi har fått problem, herre. Prinsessan Aurora är borta."

- "Borta? Vadå borta!?"

Det verkade blixtra av ilska i hans herres mörkblå ögon. Men Topha måste följa sin plikt och avlägga rapport. Det skulle ha blivit ännu värre om han hade låtit bli. Åtminstone hoppades han det.

- "Hon har lämnat Great King."

- "Lämnat? Hur gick det till? Och hur kunde hon slinka iväg utan att vi fick reda på det!?"

Topha svalde ner ytterligare en klump.

- "Vi fick precis reda på att hon hade gett sig av, herre. I morse lät hon meddela sina närmaste rådgivare att hon skulle lämna planeten under ett par dagar och efteråt gav hon sig av helt ensam med Queen Cosmos. Ingen känner till hennes destination, Prinsessan ville inte säga vart hon skulle. Men hon lovade att hon skulle återvända till Great King i tid till ceremonin."

Vreden kvarstod i hans herres blick men Topha fick ändå känslan av att den var inte direkt riktad mot honom längre. Hans hjärta bultade redan något lugnare. Men kanske hade han tagit ut lugnet i förskott.

- "Det 'löftet' kanske bara är ett svepskäl för att vi inte ska leta efter henne!"

Mannen i svarta manteln snurrade runt på nytt och han sträckte sig efter någonting som han bar vid hans midja.

- "Fördömt också!"

En kniv med en decimeterlång klinga for med all kraft rätt in i spegeln som krossades i tusentals bitar. Topha ryggade undan ifrån splittret men hans herre verkade oberörd. Det verkade som om hans herre inte heller var vidskeplig, på Jorden sades det ju att det betydde sju års olycka att krossa en spegel.

Mannen med svarta manteln verkade sansa sig i samma stund som det sista av spegelglaset hade fallit till golvet. Lugnt satte han tillbaka kniven vid bältet och blickade sedan ut genom de tjocka fönstren, mot rymden, utanför. Hans tjocka ögonbryn sjönk ihop mot varandra. Prinsessan hade gett sig av utan förvarning eller förklaring. Hade hon ändrat sig? Tänkte hon inte hålla sin del av avtalet? Försökte hon smita, trots allt? Och, viktigast av allt, vart var hon på väg?

Han slängde han hastig blick över axeln till sin tjänare.

- "Åkte hon ensam, sa du?"

- "Ja, herre. Helt ensam."

- "Så intressant..."

Det självbelåtna leendet återvände. Mannen med svarta manteln var tvungen att erkänna att han var imponerad. Även om det var mot hans planer så var det roande att äntligen se Prinsessan utföra lite handlingskraft. Hur hon hade lyckats ta sig från Jorden till Great King tydde sig ibland otroligt varenda gång han träffade henne. Hon verkade alltid så vek och naiv. Men han hade alltid anat att det fanns något mer under hennes vackra, oskyldiga yta. Trots att han knappt kunde bärga sig förrän hans mål var uppnått så ville han inte ha det allt för lättvunnet heller. Dessutom, förmågan att anpassa sig till förändringar var vad som avgjorde en vinnare. Prinsessans försvinnande skulle bara bli ett problem om han tillät det att bli ett.

- "Det var vågat av henne att ge sig av utan beskydd," sa han. - "Men det ger oss också en utmärkt förevändning att ingripa och föra henne tillbaka till Great King i 'säkerhet.' Det vore ju förargligt om någonting skulle hända henne."

Med ett flin vände han sig om helt till sin tjänare.

- "Tophä, flyg ikapp Queen Cosmos. Låt en halv skvadron jaktskepp eskortera henne tillbaka. När ni har hunnit ikapp henne, meddela mig så jag kan tala förnuft med flickstackaren."

Ordern var tydlig och lugnt given. Det var synd att han var tvungen att göra sin herre upprörd ännu en gång.

- "En utmärkt plan, herre, förutom..."

De mörkblå ögonen blixtrade till igen.

- "Vad? Ut med språket!"

- "Vi har ingen aning om var Queen Cosmos är eller vart hon är på väg. Prinsessan har stängt av Queen Cosmos energifält och skeppet försvann bortom vår radar innan vi visste att hon hade gett sig av."

Vreden inombords var enorm. Det lugn som hade infunnit sig efter den första rapporten var som bortblåst. Varför hade inte Tophä, den idioten, sagt detta med detsamma!?

Men att bestraffa Tophä i vredesmod var ingen klok sak att göra. Han var mycket omtyckt av sitt folk, han var ju trots allt deras ursprungliga och förre ledare, och att förlora deras lojalitet var det sista som han hade råd att förlora just nu. Mannen med svarta manteln var tvungen att hålla lusten att göra Tophä riktigt illa tillbaka. När han tänkte efter så fanns det ett bättre ändamål som han kunde använda sin tjänare till. Han vände sig åter mot fönstret och stirrade ut i det stjärnupplysta mörkret utanför.

- "Listigt, Aurora. Mycket listigt för en liten flicksnärta som du. Vi får helt enkelt utvidga vårt letande. Hon kanske är ur sikte men Prinsessan kan inte resa i för höga hastigheter utan att riskera sitt liv. Hon har inte hunnit lämna det här solsystemet och så ska det förbli. Tophä, mobilisera alla tillgängliga skepp vi har i närheten av Great King. Leta reda på Queen Cosmos och för tillbaka Aurora hit till mig!"